

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Libora Zhřívála ve věci žalobce: **Martin Hytba**, bytem v Plzni, Družby 1, zastoupeného Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem se sídlem v Brně, Dvořákova 13, proti žalované: **vláda České republiky**, se sídlem v Praze 1, Nábřeží Edvarda Beneše 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.12.2007, č. 1399

t a k t o:

- I. Rozhodnutí vlády České republiky ze dne 12.12.2007, čj. 1399, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Luďka Šikoly, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení usnesení vlády č. 1399 ze dne 12.12.2007, kterým žalovaná rozhodla, že se dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nepovoluje výjimka ze zákazů uvedených v § 16 odst. 1 písm. c) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona, tj. ze zákazu tábořit na území všech národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, a to z účelem volného přespávání v přírodě (bivakování) při vícedenních pobytech žalobce ve velkoplošných chráněných územích české republiky.

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že nepovoluje na žádost žalobce výjimku podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů uvedených v § 16 odst. 1 písm. c) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. ze zákazu tábořit na území všech národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, a to z účelem volného přespávání v přírodě

(bivakování) při vícedenních pobytech žalobce ve velkoplošných chráněných územích České republiky.

Žalobce v žalobě předně pod bodem I. a II. žaloby podrobně rozebral skutkový stav a řešil podmínku přípustnosti žaloby, včetně žalobní legitimace žalobce, dodržení lhůty pro podání žaloby a otázku vyčerpání řádných opravných prostředků. Pokud jde o samotné žalobní body, zde namítal, že shora uvedené rozhodnutí žalované bylo žalobci sděleno toliko přípisem Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17.12.2007, č.j. 75505/ENV/07, 368/620/07, označeném jako oznámení o přijetí usnesení vlády, kterým ministerstvo žalobci jako žadateli o povolení výjimky sdělilo, že vláda dne 12.12.2007 projednala výše uvedenou žádost a výjimka nebyla povolena usnesením vlády č. 1399. Ministerstvo žalobci dále sdělilo, že důvodem nepovolení výjimky je, že žádný veřejný zájem nepřevažuje nad zájmem ochrany přírody. Dále žalobce namítal, že procesní postup žalované byl nezákonný a tato porušila procesní práva žalobce, když nepostupovala v souladu se správním řádem a porušila celou řadu ustanovení správního řádu (mj. ust. § 27 odst. 1 písm. a), 36 odst. 3, § 47 odst. 1, § 49 odst. 1, § 68 a § 72 odst. 1, jakož i ust. § 3 a § 4 odst. 3, 4 správního řádu). Žalobce zejména zdůraznil, že rozhodnutí vlády při nepovolování výjimky dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny nepochybně naplňuje definici rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu a na postup vlády se při rozhodování dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny vztahují obecné předpisy o správním řízení, jak plyne z § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Namítá, že žalovaná vydala své rozhodnutí dle čl. 76 Ústavy, přijaté bez rozpravy. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když obsahuje toliko výrokovou část, ovšem odůvodnění a poučení účastníků v něm absentuje. Naprostá absence odůvodnění napadeného usnesení pak způsobuje jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Dále argumentoval tím, že výjimka navržená žalobcem nepředstavovala hrozbu žádného narušení hodnot chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny a že pro povolení výjimky existuje veřejný zájem na zbytečném neomezování svobody pohybu a pobytu žalobce, jakož i dalších osob, neexistuje-li k omezení žádný faktický a objektivní důvod. Rovněž namítal, že žalovaná opakovaně povoluje výjimky pro činnosti, u nichž lze důvodně předpokládat mnohem větší ohrožení zájmů ochrany přírody než při činnosti, pro niž žádal o povolení výjimky žalobce, u nichž je existence jiného výrazně převyšujícího veřejného zájmu značně sporná (např. usnesení žalované ze dne 30.1.2008 č. 102 o povolení výjimky ze základních ochranných podmínek CHKO Jizerské hory pro konání Mistrovství Evropy v trialu), přičemž povinností žalované je při rozhodování dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny dbát na o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle platného Organizačního řádu ministerstva odbor zvláště chráněných částí přírody připravuje věcné podklady pro vydávání usnesení vlády ČR na úseku ochrany přírody mj. ve zvláště chráněných územích a vyjadřuje se k materiálům pro zasedání vlády. Dle jednacího řádu vlády ČR materiál pro jednání schůze vlády obsahuje vždy obálku, návrh usnesení, předkládací zprávu a písemný podklad ve věci s tím, že jde-li o jednoduchou věc, může vlastní písemný podklad nahradit předkládací zpráva ve které se uvedou potřebné údaje tak, aby vláda ČR mohla ve věci rozhodnout. Návrhy usnesení vlády ČR o výjimkách dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou zařazovány do části C programu schůze vlády, přičemž k materiálům zařazeným do části C programu zpravidla předkladatel nepřednáší úvodní slovo a nekoná se k nim rozprava a vláda k nim přijímá usnesení v podobě, v jaké bylo navrženo s tím, že o všech materiálech zařazených do části C programu vláda rozhoduje jedním hlasováním a přijatá usnesení jsou zveřejňována

způsobem umožňujícím dálkový přístup na webových stránkách Úřadu vlády. Ministerstvu je pak postupován toliko konečný návrh usnesení před jeho zveřejněním, a to za účelem kontroly jeho formulační správnosti, přičemž ministerstvo po obdržení návrhu informuje žadatele o tom, že jeho žádost byla vyřízena a zasílá mu návrh usnesení včetně podmínek pro výkon jeho činnosti. Předkládací zpráva, která je součástí materiálu pro vládu a obsahuje zdůvodnění návrhu, není pravidelnou součástí oznámení o přijetí usnesení vládou ČR a ze strany ministerstva je poskytována pouze na vyžádání. Pokud jde o to, že ze strany ministerstva nebyla ve věci vyžádána žádná další odborná stanoviska příslušných orgánů ochrany přírody, k tomu žalovaná uvádí, že odbor zvláště chráněných částí přírody ministerstva byl schopen, s ohledem na velmi obecnou povahu žádosti, tuto sám řádně posoudit i bez vyjádření těchto institucí a doporučilo vládě výjimku nepovolit. Důvodem doporučení byla skutečnost, že záměr žalobce coby žadatele již ze své podstaty nespĺňuje základní podmínku nezbytnou pro udělení výjimky, když žadatel požaduje výjimku jen pro svou osobu a dle ministerstva se jedná o soukromý zájem, nikoliv veřejný, když táboření jedné osoby v národních parcích a chráněných krajinných oblastech nelze z tohoto pohledu povýšit na zájem veřejnosti. Pokud jde o argumentaci žalobce, že vláda povoluje výjimky pro činnosti, u nichž lze důvodně předpokládat větší ohrožení zájmů ochrany přírody než při činnosti, pro niž žádal výjimku žalobce a že bylo nezbytné opatřit podklady prokazující, že činností žalobce by mohlo dojít k poškození zvláště chráněného území, tato není dle žalované relevantní. Dle § 43 citovaného zákona výjimky v případech, kdy veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povoluje v každém jednotlivém případě svým rozhodnutím vláda. Základním kritériem je tedy, zda existuje veřejný zájem výrazně převažující nad zájmy ochrany přírody. To, zda a do jaké míry k poškození či ohrožení zájmů ochrany přírody dojde, je pouze podpůrný argument při posuzování převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochraně přírody. Je tedy možné povolit výjimku pro činnost, která ohrožuje nebo poškozují zájmy ochrany přírody, jestliže existuje výrazný veřejný zájem k jejímu uskutečnění a naopak nepovolit výjimku pro činnost relativně neškodnou, která je v čistě soukromém zájmu jednotlivce a veřejný zájem výrazně převažující nad zájmy ochrany přírody v ní nelze spatřovat. Správní orgán posuzuje, zda jde o zájem veřejný a posléze, zda tento převažuje nad zájmem ochrany přírody, v dané věci se však o veřejný zájem na povolení výjimky nejedná, proto správní orgán neprovedl úvahu o převážení tohoto zájmu nad zájmem ochrany přírody. Žalovaná má za to, že rozhodnutím žalované nebylo do práv žalobce nikterak zasazeno, proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Podáním ze dne 16.10.2007 žalobce požádal o udělení výjimky ve smyslu ust. § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů uvedených v § 16 odst. 1 písm. c) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona, přičemž žádost odůvodnil tím, že jako milovník přírody se pohybuje po dobu více dnů po území národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice a volné přespání (bivak) v přírodě je často jedinou možností, jak tento pobyt plnohodnotně a smysluplně vykonat s tím, že bez výjimky je takové jednání porušením zákazu daného zákonem. Místa vyhrazená k táboření se zpravidla ve výše uvedených územích nevyskytují

nebo o nich správy dostatečně neinformují. Z uvedených důvodů tedy žalobce žádá o udělení výjimky pro svou osobu na dobu deseti let, po kterou mu bude dovoleno tábořit na území všech národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice s tím, že zároveň navrhl podmínky svého táboření (nebude rozděláván oheň, omezení tábořením zabrané plochy na 5 m² apod.). Dodal, že má za to, že za těchto podmínek nedojde k žádnému narušení funkcí těchto chráněných oblastí a není důvodu výjimku nepovolit.

Z programu schůze vlády ČR č.j. 2296/07 soud zjistil, že povolení výjimky ze základních ochranných podmínek NP a CHKO ČR pro žalobce za účelem táboření ve volné přírodě ve všech velkoplošných chráněných územích ČR bylo zařazeno do části C programu (k projednání bez rozpravy) jako bod 36.

Z předkládací zprávy se především podává, že ministerstvo jako předkladatel nejprve rekapitulovalo obsah žádosti žalobce o povolení výjimky a posléze doporučilo žalované výjimku nepovolit, neboť v tomto konkrétním případě veřejný zájem nepřevažuje nad zájmy ochrany přírody, když žadatel nesplňuje základní podmínku pro umožnění povolení vlády, a to převahu veřejného zájmu nad zájmy ochrany přírody. Táboření ve velkoplošných chráněných územích České republiky je ryze soukromým zájmem jednotlivce a za veřejný zájem jej nelze považovat.

Usnesením ze dne 12.12.2007 č. 1399 žalovaná rozhodla, že nepovoluje na žádost žalobce výjimku podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů uvedených v § 16 odst. 1 písm. c) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. ze zákazu tábořit na území všech národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, a to z účelem volného přespávání v přírodě (bivakování) při vícedenních pobytech žalobce ve velkoplošných chráněných územích České republiky.

Z přípisu Ministerstva životního prostředí ze dne 17.12.2007, č.j. 75505/ENV/07, 368/620/07, označeném jako „Oznámení o přijetí usnesení vlády“, se podává, že ministerstvo žalobci jako žadateli o povolení výjimky tímto sdělilo, že vláda dne 12.12.2007 projednala jeho žádost a výjimka nebyla povolena usnesením vlády č. 1399. Ministerstvo žalobci sdělilo, že důvodem nepovolení výjimky je, že žádný veřejný zájem nepřevažuje nad zájmem ochrany přírody. Dále je z něj patrné, že přílohou byla kopie usnesení vlády č. 1399.

V posuzované věci vyšel soud z níže uvedené právní úpravy:

Podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném do 30.11.2009) výjimky ze zákazu ve zvláště chráněných územích podle § 16, 26, 29, 34, § 35 odst. 2, § 36 odst. 2, § 45h a 45i v případech, kdy veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povoluje v každém jednotlivém případě svým rozhodnutím vláda.

Podle § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se obecné předpisy o správním řízení nevztahují na řízení podle § 24, 27, 38, § 45i odst. 1, § 46 odst. 2, § 52 a 69 tohoto zákona. Souhlasy a stanoviska vydávané podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas anebo ohlášení stavby jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou samostatným správním rozhodnutím. Odkladný účinek odvolání je vyloučen v případě rozhodnutí o zřízení přechodně chráněné plochy podle § 13, omezení a zastavení činností podle § 66 a odebrání rostlin a živočichů podle § 89. Souhlasy a závazná stanoviska vydávaná k plánům, které nejsou schvalovány ve správním řízení, se též nevydávají ve správním řízení, s výjimkou závazného stanoviska k

lesním hospodářským plánům a lesním hospodářským osnovám. Stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím.

Dle čl. I odst. 3 jednacího řádu vlády v úplném znění, schváleného usnesením vlády ze dne 3.10.2007 č. 1125, rozhodnutí vlády mají formu usnesení vlády.

Dle čl. IV odst. 1 jednacího řádu vlády v úplném znění, schváleného usnesením vlády ze dne 3.10.2007 č. 1125, materiál pro jednání schůze vlády obsahuje vždy a) obálku (vzor je uveden v příloze č. 1 tohoto jednacího řádu), b) návrh usnesení vlády (vzor je uveden v příloze č. 2 tohoto jednacího řádu), c) předkládací zprávu a d) vlastní písemný podklad ve věci s tím, že jde-li o jednoduchou věc, může vlastní písemný podklad ve věci nahradit předkládací zpráva, ve které se uvedou potřebné údaje.

Dle čl. VI odst. 12 (12) jednacího řádu vlády v úplném znění, schváleného usnesením vlády ze dne 3.10.2007 č. 1125, k materiálům zařazeným do části C programu schůze vlády, předkladatel zpravidla nepřednese úvodní slovo a nekoná se k nim rozprava. Vláda k nim přijímá usnesení vlády v podobě, v jaké bylo navrženo.

Dle čl. VI odst. 16 jednacího řádu vlády v úplném znění, schváleného usnesením vlády ze dne 3.10.2007 č. 1125, jsou jednání schůze vlády neveřejná.

Městský soud v Praze posoudil věc s ohledem na spisový materiál, zjištěný skutkový stav a shora uvedenou právní úpravu následovně:

Z ust. § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 30.11.2009 se podává, že mj. výjimky ze zákazu ve zvláště chráněných územích podle § 16 a 26 v případech, kdy veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povoluje v každém jednotlivém případě svým rozhodnutím vláda. Tato kompetence přešla na vládu ČR novelou zákona o ochraně přírody a krajiny, když předtím povolování těchto výjimek spadalo do kompetence Ministerstva životního prostředí.

Soud musí přisvědčit žalobci, že výkladem ust. § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a contrario lze jednoznačně dovodit, že řízení podle § 43 citovaného zákona nespadá pod ty druhy taxativně vyjmenovaných řízení v ust. § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, na které se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Jinak řečeno, s ohledem na fakt, že ust. § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny není vyjmenováno v ust. § 90 odst. 1 v rámci tohoto taxativně uvedeného okruhu řízení, která nepodléhají obecným předpisům o správním řízení, je nutné, aby rozhodnutí vydané vládou na základě čl. 76 Ústavy ve spojení s § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny splňovalo náležitosti požadované obecnými předpisy o správním řízení. Takovým předpisem byl v době rozhodování žalované zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, jako obecný předpis o správním řízení účinný od 1.1.2006. Pokud tedy zákon vládě ukládal povinnost o výjimce rozhodnout podle obecných předpisů o správním řízení, nutně muselo být takové rozhodnutí vydáno v souladu s ust. § 67 a násl. správního řádu. Rozhodnutí tedy muselo být vyhotoveno v písemné formě s uvedením výroků rozhodnutí, odůvodnění rozhodnutí a poučení o opravných prostředcích. Rozhodnutí muselo být podepsáno. Tuto povinnost přitom měla přímo vláda vystupující v tomto ohledu jako správní orgán, nemohla být splněna sdělením jiného správního orgánu o vydání usnesení (rozhodnutí), kterým bylo žádosti o udělení výjimky rozhodnuto. Až od 1.12.2009 pak platí právní úprava, kdy výjimku uděluje, a tedy rozhodnutí vydává, Ministerstvo životního prostředí (srov. ust. § 43 zákona č. 114/1992 Sb. v platném znění) v návaznosti na usnesení vlády. Takový procesní postup však v době rozhodování žalované zákon neupravoval,

povinnost vydat rozhodnutí se všemi náležitostmi vyžadovanými procesním předpisem, stíhala výlučně žalovanou.

Z obsahu správního spisu lze sice dovozovat důvody proč žalovaná nepovolila výjimku ze zákazů uvedených v § 16 odst. 1 písm. c) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny za situace, kdy ze spisového materiálu (především ze samotné žádosti žalobce o udělení výjimky) jednoznačně vyplývá, že se nejednalo o veřejný zájem, tím spíše o takový, který by převažoval nad zájmem ochrany přírody, ale o ryze soukromý zájem jednotlivce, který požadoval výjimku toliko pro svou osobu ze zákazu táboření na území všech národních parků a chráněných krajinných oblastí v České republice mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, a to za účelem volného přespávání v přírodě (bivakování) při vícedenních pobytech žalobce ve velkoplošných chráněných územích České republiky, avšak takové důvody musí být alespoň v zásadních rysech patrné z odůvodnění rozhodnutí. Pouze tak lze posoudit jeho zákonnost. Absence odůvodnění rozhodnutí způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Procesní vadou, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí je pak je pak také absence poučení o opravných prostředcích a absence podpisu oprávněné osoby.

S ohledem na výše uvedené závěry pak absenci odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i úvah, které vedly žalovanou k nepovolení výjimky, nemohla zhojit ani skutečnost, že ministerstvo jako předkladatel tohoto bodu programu k projednání na zasedání vlády následně zaslalo žalobci oznámení o přijetí usnesení vlády s odůvodněním, že jeho žádost o povolení výjimky nebyla povolena, neboť „žádný veřejný zájem nepřevažuje nad zájmem ochrany přírody“. Kromě toho soud musí nad rámec výše uvedeného konstatovat, že takové odůvodnění ani nemůže obstát, neboť pak by bylo de facto vyloučeno povolit jakoukoliv výjimku ve smyslu ust. 43 zákona o ochraně přírody a krajiny, kde hlediskem pro povolení výjimky je existence veřejného zájmu, který výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, přičemž povolení výjimky by nebylo možné, pokud by žádný veřejný zájem nemohl převážit nad veřejným zájmem spočívajícím v ochraně přírody.

Městský soud v daném případě pro úplnost uzavírá, že pokud jde o ostatní námitky žalobce, tyto soud považuje za nedůvodné, neboť povolování výjimky vládou je řízením „sui generis“, a podléhá mj. i jednacímu řádu vlády ČR, který stanoví, že jednání vlády jsou neveřejná a že k věcem zařazeným do části C programu se nekoná rozprava a usnesení je přijímáno v podobě návrhu předloženého předkladatelem a vláda o něm rozhoduje jedním hlasováním. Rovněž námitka žalobce, že jsou vládou povolovány jiné, mnohem škodlivější činnosti, které ohrožují zájmy přírody, se jeví jako bezpředmětná a nedůvodná, neboť každý případ je posuzován samostatně a v každém pak vláda při rozhodování o každé jednotlivé výjimce musí dle dikce zákona o ochraně přírody zvažovat, zda je dána existence jiného veřejného zájmu, a zda takový veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmy přírody či nikoliv a dle toho povolit nebo nepovolit příslušnou výjimku dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud se zde musí plně ztotožnit s argumentací žalované, že je tedy možné povolit výjimku pro činnost, která ohrožuje nebo poškozuje zájmy ochrany přírody, jestliže existuje výrazný veřejný zájem k jejímu uskutečnění a naopak nepovolit výjimku pro činnost relativně neškodnou, která je v čistě soukromém zájmu jednotlivce a veřejný zájem výrazně převažující nad zájmy ochrany přírody v ní nelze spatřovat, tak, jak je tomu dle názoru soudu i v tomto případě. Také žalobcovo srovnání dřívějšího povolení výjimky vládou v případě konání Mistrovství Evropy v triалу na území CHKO Jizerské hory s žádostí žalobce o bivakování na území všech národních parků a v chráněných krajinných oblastech v ČR jen a výhradně pro jeho osobu na dobu deseti let, se jeví soudu jako neopodstatněné, ryze účelové

a neproporcionální, když se jedná o dva skutkově i právně naprosto odlišné případy. Soud je toho názoru, že veřejný zájem ČR na konání mezinárodního, resp. evropského, sportovního turnaje a sportovní družbě zemí Evropy, a to v krátkém časovém úseku, je – oproti žalobcově soukromému zájmu bivakovat ve všech národních parcích a chráněných krajinných oblastech po dobu deseti let – i bez bližší znalosti případu zcela evidentní a převažuje ochranou přírody, což však o žalobcově zájmu tvrdit rozhodně nelze, když tento je dle soudu, ve shodě s názorem žalované, zájmem čistě soukromým.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s.ř.s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Jelikož žalobce byl ve věci zcela úspěšný, přiznal mu soud náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek z žaloby, 2x 2.100,- za 2 úkony právní služby a 2x 300,- Kč režijní paušál podle ust. § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Výše odměny za zastupování byla zvýšena o 20% daň z přidané hodnoty, neboť advokát soudu prokázal, že je plátcem této daně. Platební místo soud určil k rukám advokáta (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 29. června 2010

Mgr. Aleš Sabol, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Denisa Beranová

